

[Villemoes.]

lemmer, at vi i det hele taget er kommet ind paa denne Lovgivning. Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Hendriksen) bemærkede i sin Tale, at han ikke ønskede at tygge Drøv, og det gør jeg heller ikke, men det er jo noget, vi nu har hørt indtil Trivialitet, og som vi selvsagt ikke benægter, at denne Lovgivning oprindeligt fremkom paa Initiativ af daværende Formand for Venstre, Folketingsmand Madsen-Mygdal, i Samtaler mellem ham og den højtærede Udenrigsminister. Det var jo imidlertid slet ikke den Lovgivning, vi nu lever under; det var en Lovgivning, som det var oplagt nødvendigt at faa indført. Som Følge af, at Tyskland praktisk talt havde lukket for danske Varer, og som Følge af, at England forlod Guldet hin mørke 21. September 1931, maatte vi kort Tid efter ind paa en anden Politik over for Udlandet, og vi vedtog da dette som et Eksperiment, som et kortvarigt Forsøg. Vi har senere maattet gentage det, og det er nu lykkedes Regeringen at faa Flertal for fortsat Udbygning af denne Lovgivning.

Det ærede 4de Medlem for 4de Kreds gjorde ogsaa opmærksom paa, at Valutaloven havde bragt Landbruget Hundreder og atter Hundreder af Millioner. Nej, den har medført, at vi kunde handle med Omverdenen, og det skulde den ogsaa. Vi har ogsaa faaet Penge til Landet, som vi selvfølgelig skulde have, for at vi atter kunde købe, thi vi nærede dengang som nu Ønske om, at der skal være en Ordning paa dette Omraade.

Det ærede Medlem mente, at naar jeg havde udtalt, at jeg og dermed ogsaa mit Parti ønsker frie Forhold paa Importens Omraade — naturligvis med de Modifikationer, der skal til for at værgemod Dumping og den Slags Ting —, maatte det antagelig være en Fortalelse fra min Side, for det kunde næppe være en Spøge, eftersom det ikke ligger saa meget for min Stemme at være spøgefuldt. Nu har jeg saamænd et ret lyst Syn paa Tilværelsen, men naar jeg drøfter disse Problemer her, hverken kan eller vil jeg være spøgefuldt, dertil er Sagen for alvorlig. Det ærede Medlem maa ikke have hørt rigtig efter, hvad jeg sagde. Jeg sagde nemlig, at der selvfølgelig skal være en Bestemmelse om, fra hvilket Land Varerne skal importeres, og det skal naturligvis være fra det Land eller de Lande, der køber hos os, det Land eller de Lande, vi sælger danske Eksportprodukter til. Vi ønsker — jeg tror, jeg sagde det omtrent, som jeg nu gentager det — ikke andre Indgreb i vor Import her til Landet end dem,

der er eller bliver en Følge af de handelspolitiske Forhold, og som Statens Middeltil at regulere dette, mener vi, at et Importfordelingskontor er tilstrækkeligt. Dette er min Mening, og jeg tror, jeg brugte netop disse Ord.

Vi har nu et System paa dette Omraade, som man ikke har Mage til ret mange Steder i Europa, vistnok kun i et eneste Land, nemlig i det fascistisk, diktaturstyrede Italien. Der har Hr. Mussolini længe efter Danmark faaet indført et System, som er lige saa skrappt som vort. Tænk, ærede Medlemmer, at Diktatoren Mussolini har taget Lære af den højtærede tidligere Handelsminister Hr. Hauge, af den højtærede Udenrigsminister og af Nationalbankdirektør Bramsnæs! Det er disse 3 Herrer, Italiens Diktator er gaaet over til at følge. I vore Nabolande, i Sverige og Norge, har man slet ikke saadanne Systemer. Der bærer man sig ad paa en helt anden Maade, selv om man ganske vist har Restriktions-Systemer overalt. I det Lovforslag, som den højtærede Handelsminister fremsatte i Folketinget — den 13. i forrige Maaned var det vist —, findes der jo en kort Fortegnelse over, hvilke Restriktioner man har i de forskellige Lande. Jeg vover at paastaa, at ingen Steder er Systemet saa skrappt som i Danmark.

Jeg takker den højtærede Handelsminister for hans Svar paa mit Spørgsmaal om, hvorvidt Loven skal bruges paa den Maade, jeg omtalte, nemlig saaledes, at en Vare ogsaa skal komme fra en bestemt Virksomhed, en bestemt Sælger i Udlandet, og om det ogsaa kan tænkes, at man klausulerer paa den Maade, at en Vare skal gaa til bestemte Kredse eller Interesse-Sfærer eller til et bestemt Fag her i Landet. Der laa ingen som helst Brod eller Underfundighed i mit Spørgsmaal. Jeg ved, at saaledes er det undtagelsesvis blevet praktiseret — og sandsynligvis højt plausibelt og forklarligt begrundet —, men jeg vilde kun have Lov til at understrege, at naar den høje Rigsdag har givet Regeringen og dens Handelsminister en saadan Bemyndigelse, saa *har* man efter min Opfattelse — uanset hvor mange raadgivende Nævn og Udvalg der bliver nedsat — givet Ministeren den fulde og hele Magt paa dette Omraade.

Den højtærede Minister nævnte — det var jo ogsaa rigtigt —, at man i dette Lovforslag som i det forrige foreslaar nedsat et Ankenævn. Jeg forstod, at den højtærede Minister mente, at dette Ankenævn havde udført en god og samfundsgavnlig Gerning